

ся избави царска-та дъщеря, тъй съще ще бжде на помощ и за царство то. О, колко ся бѣхъ азъ оплашила, кога-то тя потърсихъ, а не тя намѣрихъ. Оле! помислихъ си азъ, звѣрь-тъ Самуилъ е грабнѣлъ царкиніѣ-тѣ. Въ тева врѣмя баба-та Тулла шиваше. Изведнѣжъ Самуилъ излѣзе на прѣдѣ ѿ, и зе да ѿ пита: кѣдѣ е Райна? Кѣдѣ отиде? Не знаѣ! отговори Тулла, и запѣшка, а Самуилъ като бѣсенъ искочи на вѣнъ. Тогазъ сърдце ми по-дойде на мѣсто: Слава Богу, рѣкохъ си азъ, княгыня-та не е въ звѣрски-тъ рѣцѣ. Затекохъ ся да видѣмъ Обрѣна и го намѣрохъ; той мя зарадва като ми каза, че ты си избавена. Скоро, рече ми той, да отидешъ въ черквѣ и ще ѿ намѣришь. Завчясъ ся затекохъ азъ, и додѣ достигнѣхъ въ черковния дворъ, ето и той слѣдъ мене. Тогазъ мя олови за рѣкѣ-тѣ и мя заведе въ гробницѣ-тѣ. Тамъ той ми посочи една скритѣ вратичкѣ, отъ кой-то ся отива у една дупкѣ подъ земѣ-тѣ; върви на право, каза ми той. Мене ми дойде страхъ. Тукъ въ тъмнинѣ-тѣ мя посрѣщнѣ старецъ-тъ, кой-то мя доведе при тебе. О, колко ся зарадвахъ, царкиньо, като тя намѣрихъ.

ЯВЛЕНИЕ V.

Горни - тѣ Обрѣнѣ.

Обрѣнѣ,

Тукъ свѣтла ми Райно, ты си далечъ отъ мѣ-